

De eeltkussens onder de voeten beschermen hem tegen het warme zand. De neusgaten en oren zijn bedekt met lange haren, die het zand tegenhouden. Om diezelfde reden heeft het dier lange wimpers. Ook kan het dier zijn neusgaten sluiten.

Water wordt niet in de bult opgeslagen, maar wel in de maag. Ook wordt er zo min mogelijk water verspild: de nieren resorberen een groot deel van het vocht, waardoor de urine zeer geconcentreerd is, en ook de uitwerpselen bevatten nauwelijks vocht. Ook kan de lichaamstemperatuur van een dromedaris zo'n zes tot acht graden stijgen tot een temperatuur van zo'n 41 C voordat zijn lichaam oververhit raakt en hij moet zweten om af te koelen. 's Nachts kan zijn temperatuur dalen tot 34 C.

Dromedarissen leven in kuddeverband. Dieren herkennen elkaar voornamelijk aan de geur, die per individu verschilt. Ze kunnen hierdoor soortgenoten al van enkele kilometers afstand herkennen.

De wilde dromedaris kwam vermoedelijk enkel voor in Somalië, zo'n 4000 jaar v. Chr. In 1404 werd de dromedaris ingevoerd op de Canarische Eilanden waar het dier nog steeds zijn diensten bewijst.

Deze groep dromedarissen wordt sterk uitgedund tijdens de oogstmaand van de druiven. Dan hebben de boeren veel dromedarissen nodig omdat enkel dromedarissen tussen de wijnranken kunnen komen om de druiven te vervoeren. Met een tractor kan dat niet.

Een dromedaris kan makkelijk 200 kg dragen op zijn bult. De dromedaris is eigenlijk familie van de kameel, het is een éénbultige kameel. Hier in Lanzarote worden ze kameel genoemd en willen ze niet van een dromedaris horen. Ook op de sigarettapakjes van Camel staat de afbeelding van een dromedaris en niet van een kameel!

Een dromedaris en een kameel kunnen onderling kruisen. Een kruising tussen een kameel en een dromedaris wordt hybridekameel genoemd. De dromedaris is ongeveer drie meter lang en 190 tot 230 centimeter hoog (met de bult als hoogste punt). Het dier weegt tussen de 450 en 700 kilogram. De dromedaris heeft één bult, een lange, gebogen hals en lange poten, die eindigen in twee tenen. De dromedaris heeft een korte, ruige en dichte vacht, die langer is op de kruin, de nek, de hals, de romp en de staartpunt. De vachtkleur varieert van wit tot bruin. Op de ellebogen, de knie- en zoolgewrichten en op het voorhoofd zitten eeltplekken, die zeven millimeter dik zijn en bestaan uit een flexibel, verhoornd vlies.

Maandag 12 augustus 2019

- Wandeling : Bezoek aan de wereldwonderen uit de buik van de aarde
- Gebied : Nationaal Park Timanfaya en omgeving
- Afstand : 13 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 500 m
- Duur : 1 uur (met de bus)

Het Nationale Park mag men niet te voet betreden. Men kan er wel een rondrit doen met grote autobussen die af en toe halt maken. De ramen van de bussen kunnen niet open en de deuren blijven dicht.

Goede en mooie foto's maken van in de bus lukt dan ook nauwelijks. De meeste foto's van het Nationaal Park komen dan ook van het internet.

Tussen 1 september 1730 en 16 april 1736 onderging Lanzarote een van de grootste natuurrampen uit de geschiedenis.

Het kalme leven van de boeren van Lanzarote werd nooit meer hetzelfde. Andrés Lorenzo Curbelo, priester te Yaiza, legde zijn ervaringen vast waardoor we een idee hebben van de impact van het natuurgeweld.

Curbelo beschrijft nauwkeurig hoe de aarde ten noorden van zijn dorp scheurde, gevolgd door talloze vulkaanuitbarstingen. Een zee van miljoenen kubieke meters lava overspoelde een kwart van het eiland, later bedekt door vulkanische as. Terwijl meer dan dertig kraters zichzelf omhoog werkten in een gebied van slechts 8 km² werden een dozijn dorpen en tientallen solitaire boerderijen verzwolgen.

In de zee dreven talloze dode vissen of ze werden op de kust geworpen. Verschrikkelijke hitte, giftige dampen, duisternis en gloeiende asregens plaagden het land, er was overal rook en angstaanjagend lawaai – een ware inferno. Tot op Tenerife, dat 250 km verder ligt, was het geluid te horen. Negentien dagen lang brandde de aarde, tijdens de eerste erupties, en daarna ging de zon zes jaar lang schuil achter aswolken.

Gelukkig wisten alle eilanders zich op één na in veiligheid te brengen maar de veestapel was niet overal te redden. Het zuidwesten van Lanzarote, eens een vruchtbaar landbouwgebied veranderde in een doods maanlandschap. Het eiland werd wel een heel stuk (1/3) groter dankzij de lavastromen die in zee terechtkwamen. In 1824 vonden de laatste uitbarstingen plaats. Sindsdien houdt de aarde van Lanzarote zich rustig, dat wil zeggen: aan de oppervlakte. Het nationaal park Timanfaya is vernoemd naar het eerste dorp dat tijdens de vulkaanuitbarstingen van 1730-1736 weggevaagd is. In totaal zijn tijdens deze zes jaar durende erupties maar liefst elf dorpen van de aardbodem verdwenen en is er maar liefst bijna honderdtachtig vierkante kilometer landoppervlakte voorgoed veranderd.

We gaan op een, nog actieve, magmakamer staan. Deze magmakamer zit ongeveer 2,5 km onder de grond. Op één meter diepte wordt een tak van een droge stuik tegen de hete steen gehouden waarna het eerst begint te roken en zowat een halve minuut later ontbrandt de tak spontaan.

Wanneer een emmer water in een gat in de grond wordt gegoten, spuit dat er als stoom met grote kracht uit. Je hebt slechts 2 seconden om er een foto van te nemen.

Bij het restaurant is een put van ongeveer acht meter diep, waarop permanent gebarbecued kan worden. Op de bodem van de put is het 300 °C. Dit park is, hoe kan het ook anders, een ontwerp van César Manrique.

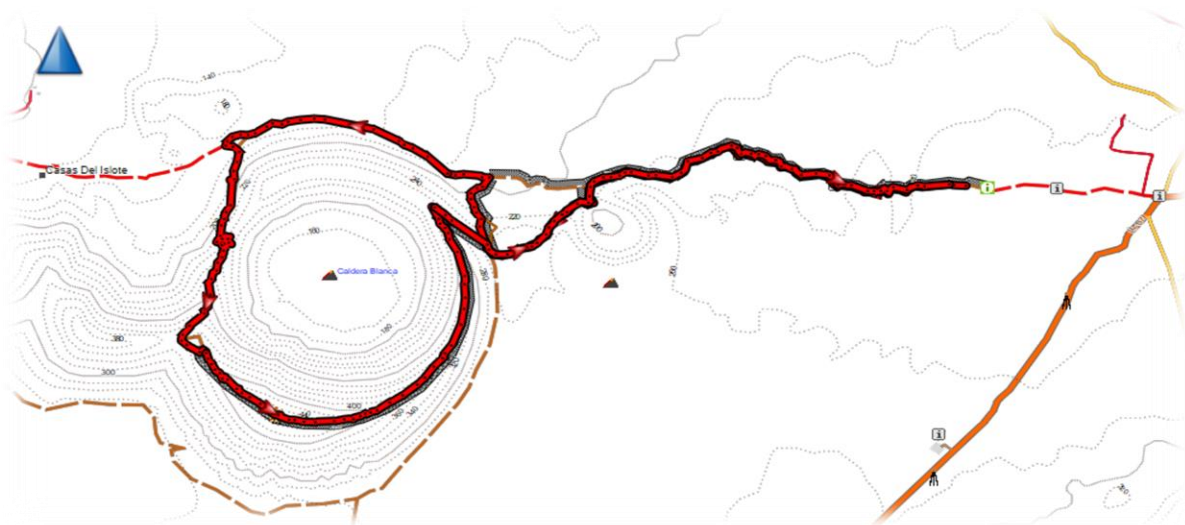
In het park is er ook een restaurant met de toepasselijke naam El Diablo wat duivel betekent. Manrique ontwierp een metalen duivel welke je overal rond het Nationaal Park aantreft.

We brengen ook nog even een bezoek aan het museum Timanfaya waar we alles te weten komen over vulkanen en zijn gevolgen. In een donkere kelder krijgen we tevens een simulatie van een vulkaanuitbarsting met geluid en lichteffecten. Evenwel kan dit onmogelijk op foto worden weergegeven.

Maandag 12 augustus 2019

- Wandeling : Caldera Blanca
- Gebied : Mancha Blanca
- Afstand : 11 km
- Stijgen : 450 m
- Dalen : 450 m
- Duur : 4 uur

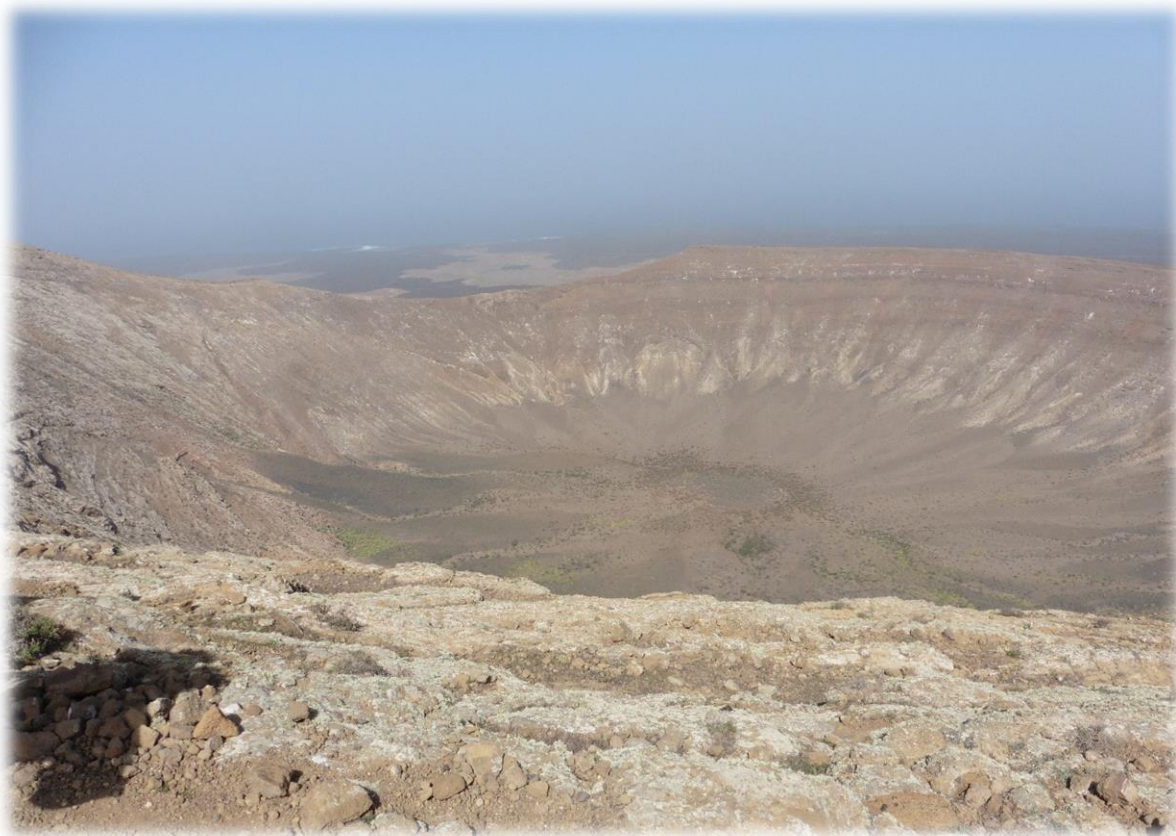
Op de foto hierboven zien we de Montaña Calderata met daarachter zijn grote broer Caldera Blanca.

Eerst is er een aanlooproute over lavavelden en over sintelpaden, naar de voet van de krater. Vervolgens is er de klim.

Tot op het hoogste punt van de krater is het een flinke klim. Boven is er tevens een strakke wind maar het uitzicht is prachtig.

Om de toeristen te vermaken heeft men op de begane grond, met pikzwarte lavastenen het silhouet van een muis getekend.

Van op de kraterrand van de Caldera Blanca (witte krater) kan men duidelijk de zwarte lavastroom van 3 eeuwen geleden zien rond de Montaña Caldereta, die net als de Caldera Blanca niet uitgebarsten is tijdens de laatste erupties.

De Caldera Blanca is de tweede grootste krater van het eiland. De grootste krater kan niet beklommen worden door erosie. De bovenrand van de Caldera Blanca heeft een diameter van ongeveer 1.000 m. Het hoogste punt is 458 m boven de zeespiegel. De bodem zelf ligt op 160 m boven de zeespiegel. Vanaf het hoogste punt van de kraterrand tot de bodem van de krater is het dus ongeveer 300 m. Deze krater is drieduizend jaar oud. Vandaar dat hij door verwerking en kalkafzetting wit ziet. Van op de rand van de Caldera Blanca heeft men een mooi zicht op de zee en op een groot gedeelte van het Nationaal Park Timanfaya. De Caldera Blanca ligt net buiten het Nationale Park.

Op onze terugweg komen we terug voorbij de Montaña Calderata. Je kan er gewoon instappen.

Voor we terugrijden naar ons huisje brengen we een bezoekje aan het kerkje van Mancha Blanca. Ieder jaar op 15 september vindt hier een grote bedevaart plaats ter ere van de eilandheilige Virgen de los Volcanes. Tijdens de laatste uitbarsting van de vulkaan zou de zwarte Madonna de lavastroom vlak voor het dorp hebben tegengehouden met haar cape. Uit dankbaarheid hebben de inwoners van Mancha Blanca voor hun beschermheilige een kerk gebouwd. Rond de kerk ligt uiteraard het einde van de lavastroom

We houden ook nog even halt bij het Monumento Al Campesino, een gedenkteken gewijd aan de boeren van het eiland. Het 15 meter hoge beeld is ook door César Manrique gemaakt. Hij heeft het gemaakt van oude watertanks van vissersboten. Het kunstwerk staat tevens op het geografische middelpunt van het eiland en stelt een boer met zijn ezel en dromedaris voor.

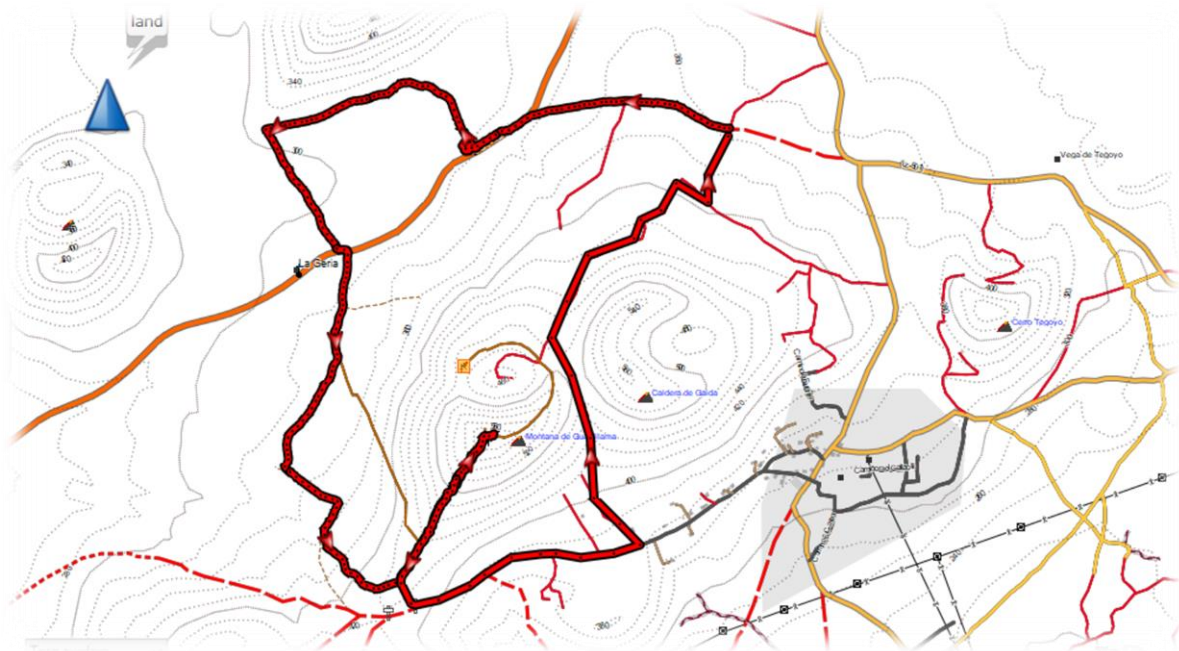

Bougainvilleas komen hier veel voor, in tuinen en langs de wegen. In de vrije natuur worden ze tot 4 m hoog. Ze hebben bedoornde twijgen en onaanzienlijke bloempjes. De bloemen zijn omgeven door opvallend gekleurde, papierachtige schutbladeren die lang aan de plant blijven zitten. Bougainvillea werd voor het eerst gevonden in de tweede helft van de 18e eeuw, tijdens een expeditie waarover de Franse zeevaarder Louis Antoine de Bougainville de leiding had.

Dinsdag 13 augustus 2019

- Wandeling : Tussen de wijngaarden van Uga en La Geria
- Gebied : La Geria
- Afstand : 8 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 3 uur

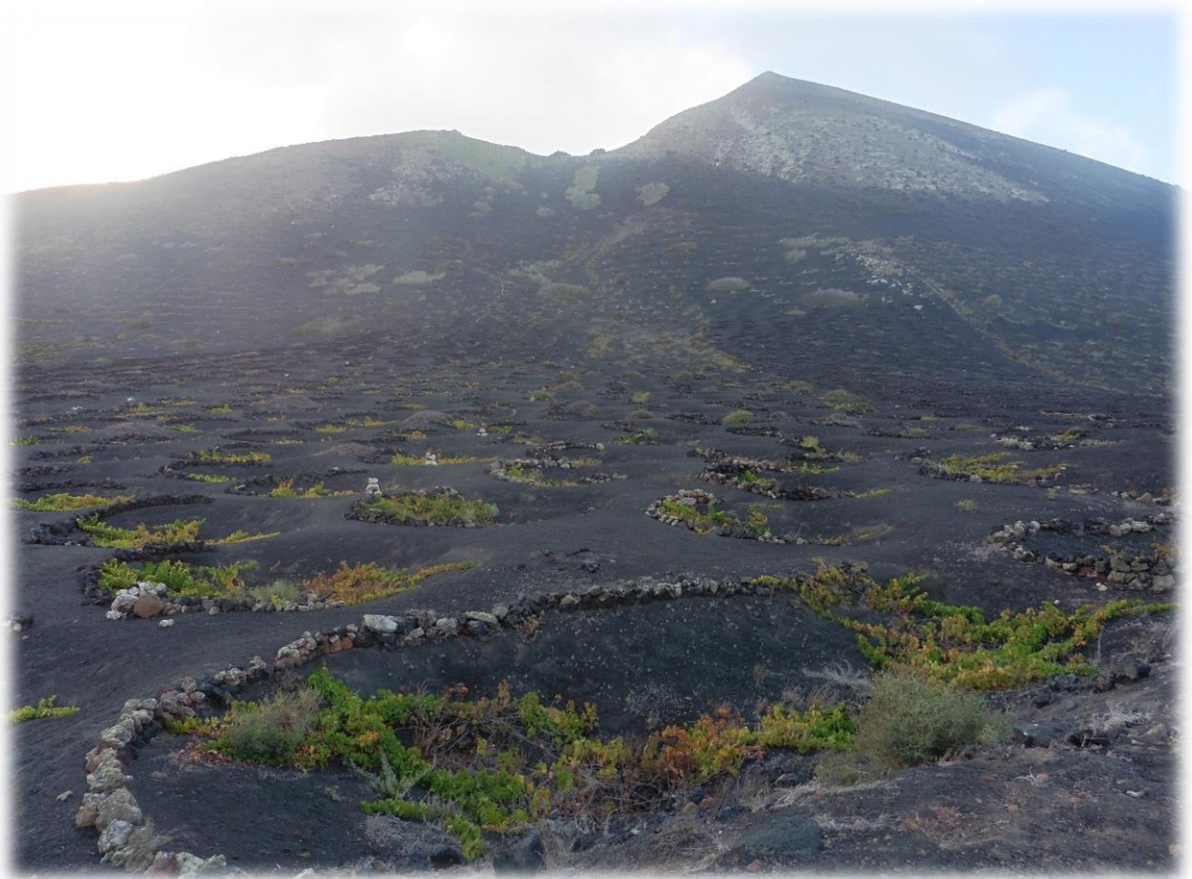
We doen vandaag een wandeling in de wijnstreek van Lanzarote. Er is maar één gebied in Lanzarote waar men druiven teelt.

Doordat de bodem van Lanzarote weinig water vasthoudt, is landbouw op het eiland erg lastig. Daarom plant men sommige gewassen op een hoopje gruis van lava zodat de plant een beter wortelgestel kan ontwikkelen.

Aan de randen van dit lavaveld heeft zich een uniek wijngaardveld gevormd van miljarden kleine steentjes van vulkanische as ("lapilli" of picon genaamd). In dat pikzwarte glooiende landschap werden duizenden wijnstokken aangeplant. Niet op de gebruikelijke manier, dat is hier niet mogelijk, vooral door het constante gebrek aan regen- en grondwater.

Letterlijk wijnstok per wijnstok moet in een kuil ingegraven worden in de vulkanische as. Slechts op die manier kan het weinige vocht uit de nachtelijke zeewind geabsorbeerd worden door het poreuze zwarte gruis, waarna het overdag in de kuil van de wijnstok loopt.

Rond elke wijnstok wordt ook nog een halfrond muurtje van stenen gebouwd, om de plant te beschermen tegen de Saharawind die zo krachtig kan waaien dat het de bloesems zou vernietigen of de druiven zouden verschrompelen. Dit arbeidsintensieve systeem van wijnbouw wordt hier al toegepast sinds de achttiende eeuw. Voor één keer zit Manrique er dus voor niets tussen.

Men is momenteel al begonnen aan de druivenpluk. Dromedarissen zie ik echter niet. Wat ik wel zie is dat er veel zwarte mannetjes zich bezig houden met de pluk. Van de wijnboer mag

ik hiervan geen foto's maken. Het is wel duidelijk, hij werkt met Afrikaanse gastarbeiders die het doen in het zwart.

Normaal gezien zouden we de Montaña de Guardilama (604 m) beklimmen van waaruit we een fantastisch uitzicht zouden hebben op de wijnvelden. Het is de hoogste vulkaan in het centrale deel van het eiland. Evenwel blaast de wind hier zo hard dat we de beklimming niet doen. Ik heb de indruk dat er hier in de zomermaanden meer wind is dan in de wintermaanden. Heel uitzonderlijk kan men van op de top van de Montaña de Guardilama El Teide op Tenerife zien. Dit zou slechts gemiddeld eens om de 18 jaar gebeuren.

Het is niet voor niets dat dit gebied vooral voor wijngaarden wordt gebruikt. Lavagrond van ongeveer 1000 jaar oud is de vruchtbaarste grond. Vanaf deze periode ligt er een dikke laag picon (kleine lavakorreltjes) op de gestolde lava. En het is net deze picon die de planten nodig hebben voor vochtopname en wortelvorming.

Met mijn groepen gaan we in La Geria, in een van de vele bodega's, enkele plaatselijke wijnen proeven. Vooral de witte wijn is naar de zoete kant en heeft een hoog alcoholgehalte tot wel 19 graden. Ditmaal laat ik de proeverij aan mij voorbij gaan.

Na onze wandeling bezoeken we de cactustuin. Lennert keek hier al lang naar uit. De cactustuin werd aangelegd in een oude steengroeve. Het was wederom een idee en ontwerp van César Manrique. Het zou tevens zijn laatste project worden.